

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 120/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., bytom B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III po vydaní uznesenia z 15. júna 2005 o zmene súdneho exekútora v konaní vedenom pod sp. zn. Er 2863/98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2006 doručená sťažnosť MUDr. D. B., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) po vydaní uznesenia z 15. júna 2005 o zmene súdneho exekútora v konaní vedenom pod sp. zn. Er 2863/98.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. Er 2863/98 okresný súd uznesením z 15. júna 2005 vyhovel žiadosti sťažovateľa, ktorý je v predmetnom exekučnom konaní v procesnom postavení oprávneného, a rozhodol o zmene súdneho exekútora (JUDr. J. nahradil Ing. S.). Sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv tým, že okresný súd od 15. júna 2005 do podania sťažnosti ústavnému súdu nezaslal spis novému súdnemu exekútorovi, aby mohol pokračovať v exekučnom konaní, čím sa predlžuje nie len samotné exekučné konanie ale aj stav právnej neistoty sťažovateľa.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že: *„Zákonná sudkyňa (...) v konaní sp. zn.: Er 2863/98 dokázala bez akýchkoľvek následkov a naďalej páchať obštrukcie najškandalóznejšieho typu proti osobe sťažovateľa. Dodnes mári výkon exekúcie nedoručením spisu od predchádzajúceho exekútora, a to je výkon ktorý mala vykonať spoločne s doručením uznesenia o zmene exekútora v júni 2005. (...)“*

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Práva sťažovateľa MUDr. D. B. Okresný súd Bratislava III, hrubo porušuje blamážnym a najhrubším spôsobom !

Okresný súd BA III je povinný zaplatiť sťažovateľovi MUDr. D. B. sumu 10 miliónov korún ako zadosťučinenie do 3 dní od doručenia Nálezu ÚS SR.

Sťažovateľ od zaplatenia satisfakcie je povinný podať ďalšiu sťažnosť iba prostredníctvom advokáta!“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...)

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu po vydaní uznesenia z 15. júna 2005 v konaní vedenom pod sp. zn. Er 2863/98 dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä preto, že podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd od vydania tohto uznesenia, ktorým rozhodol o zmene súdneho exekútora, doposiaľ nezaslal spis novo ustanovenému súdnemu exekútorovi, čím podľa sťažovateľa okresný súd „*marí*“ výkon exekúcie.

Z prehľadu procesných úkonov, ktoré vyplývajú z predmetného súdneho spisu, do ktorého bolo nahliadnuté, vyplýva, že po vydaní uznesenia z 15. júna 2005, ktorým okresný súd vyhovel žiadosti sťažovateľa a rozhodol o zmene súdneho exekútora v konaní vedenom pod sp. zn. Er 2863/98, 20. júna 2005 novo ustanovený súdny exekútor (Ing. S.) osobne prevzal uvedené uznesenie okresného súdu a súčasne bolo okresnému súdu doručené vyčíslenie trov od pôvodného súdneho exekútora. Dňa 22. augusta 2005 uznesenie okresného súdu z 15. júna 2005 si osobne prevzal sťažovateľ a súčasne okresný súd vydal k uzneseniu o zmene súdneho exekútora doplňujúce uznesenie, ktorým uložil sťažovateľovi zaplatiť pôvodnému súdnemu exekútorovi vzniknuté trovy. Dňa 2. septembra 2005 novo ustanovený súdny exekútor požiadal okresný súd o zaslanie spisu a 6. septembra 2005 sťažovateľ podal odvolanie proti doplňujúcemu uzneseniu okresného súdu z 22. augusta 2005. Dňa 9. novembra 2005 okresný súd zaslal spis Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „*krajský súd*“), aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa (spis doručený krajskému

súdu 11. novembra 2005), pričom 30. novembra 2005 krajský súd uznesením sp. zn. 2 CoE 164/05 odvolanie sťažovateľa proti doplňujúcemu uzneseniu okresného súdu z 22. augusta 2005 odmietol. Spis bol okresnému súdu vrátený 12. januára 2006 a 3. februára 2006 okresný súd expedoval uznesenie krajského súdu účastníkom konania. Dňa 22. marca 2006 okresný súd zaslal spis krajskému súdu na konanie o sťažnosti sťažovateľa na postup okresného súdu.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa posúdil ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že namietaný postup okresného súdu nemožno považovať za porušenie práva garantovaného v citovanom článku ústavy a dohovoru. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 128/03 z 25. júna 2003 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe uvedených skutočností a na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať namietaný postup okresného súdu za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle cit. článku ústavy a dohovoru, preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Je nesporné, že k predĺženiu napadnutého konania prispel aj samotný sťažovateľ tým, že využil svoje právo a podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 22. augusta 2005 v dôsledku ktorého bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o tomto odvolaní. Dĺžku konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných prietáhov v prípade, keď súd o procesných návrhoch sťažovateľa konal a rozhodoval bez zbytočných prietáhov (mutatis mutandis II. ÚS 41/00). Po vydaní uznesenia z 15. júna 2005 okrem ojedinelého viacmesačného

prieťahu v konaní vedenom pod sp. zn. Er 2863/98 procesné úkony okresného súdu v podstate plynulo smerovali k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, čo je hlavným účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (II. ÚS 61/98). Postup okresného súdu, aj keď nebol vždy bez prieťahov, sa zjavne nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pretože s ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd jeho návrh odmietol ako zjavne neopodstatnený.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2006